

strængt sagligt paa det, det kunde aldrig falde ham ind at tænke paa Agitation ved en saadan Lejlighed som denne. Men saa maa det ærede Medlem jo tillade mig og andre, at vi et Øjeblik tænke paa Agitation, og saa vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at selv de Sætsler, der her ere foreslaaede af Flertallet, og som jeg slutter mig til, i de fleste Tilfælde ere betydelig højere end de Sætsler, som det ærede Medlems Meningsfæller i sin Tid fremsatte i Skattelovskommissionen i 1900, saa jeg tror, at selv om det ærede Medlem mener, at han her har faaet noget for Agitationen, vil det vise sig, naar man kommer ud og sammenligner det Forslag, som det ærede Medlems Meningsfæller stillede, og det foreliggende, at han dog ikke har fundet noget, som vil gøre sig særlig godt i Agitationen. Jeg skal slutte, idet jeg erklærer mig for de Ændringsforslag, der ere stillede af Flertallet, og for Lovforslaget saaledes ændret.

P. G. C. Jensen: Det er under meget uheldige Vilkaar, Højre har deltaget i Forhandlingerne i Udvalget. Det ses nemlig af Betænkningen, at et af Højres Medlemmer er afgaaet ved Døden, medens Sagen var til Behandling, og at to Medlemmer vare syge og altsaa fraværende ved Betænkningens Afgivelse, og at de, eller i alt Fald en af dem, i den senere Tid ikke have kunnet deltage i Forhandlingerne. Jeg bemærker dette, fordi jeg vil gøre opmærksom paa, at naar der i alt Fald paa et Sted staa nævnt et Mindretal paa 3 Medlemmer, som er Højre, tør man sikkert gaa ud fra, at der i Virkeligheden skulde staa 6, og at det altsaa ikke er et saadant lille Mindretal, men et Mindretal, der nærmer sig stærkt til at blive Flertal.

Jeg skal ikke bebrejde det ærede Udvalg, at det først kommer med sin Betænkning nu langt ind i Maj Maaned, thi jeg vil ikke kritisere dets Arbejds metode eller den mindre Hurtighed, hvormed det er gaaet frem, men jeg vil have Lov til at udtale en Beklagelse over, at det er sket, thi derved er det foranlediget, at Formanden har sat Sagen paa Dagsordenen saa hurtigt, at man virkelig knap har kunnet faa Tid til at overveje Sagen. Jeg vil gøre den Bekendelse, at jeg har anvendt det meste af Dagen i Gaar paa at sætte mig ind i Ændringsforslagene for i det hele taget at kunne behandle Sagen. Men det er dog mere, end man kan forlange,

at man skal arbejde med en saa overordentlig Hast.

I øvrigt vil jeg bringe det ærede Udvalg en Tak for det Hensyn, det har taget til mine Bemærkninger ved første Behandling. Der er næsten intet af det, jeg den Gang fremdrog, som Udvalget ikke har taget i Betragtning og har stillet Ændringsforslag om, hvad der jo kun kan være mig en stor Tilfredsstillelse. Men jeg maa dertil føje, at jeg alligevel ikke er helt igennem tilfreds med Formuleringen af de Ændringsforslag, her ere stillede. Til Ændringsforslag Nr. 8 til § 4 af Udvalget skal jeg kun gøre en lille Bemærkning. Ændringsforslaget gaar ud paa, at i Litra e., 1ste Linie, ændres Ordet „Gaver“ til „Forstrækninger“. Det er fuldkommen rigtigt. Det, som der er Tale om, er, at Arveafgift skal foruden af egentlig Arv bl. a. svares af Arveforsku og Forstrækninger. Der skal staa „Forstrækninger til Livsarvinger, der i Henhold til § 10 i Forordningen om Arv af 21. Maj 1845 komme til Afkortning i Modtagerens Arv“, men saa skal der ikke staa „efter Giveren“, men „efter Arveladeren“. Naar man forandrer Ordet „Gaver“ til „Forstrækninger“, bør man ikke beholde Ordet „Giveren“; det vilde kunne bringe Ulejlighed og Forvirring.

§ 14 angaar det Forhold, at en Ægtefælle dør, og den anden bliver hensiddende i uskiftet Bo. Loven indeholder en Del Bestemmelser om dette Tilfælde, Bestemmelser, som ere ganske ny, og hvortil der i den nugældende Lovgivning aldeles intet tilsvarende findes. Jeg tillod mig ved første Behandling af Lovforslaget at drage dette Punkt meget stærkt frem og gjorde opmærksom paa, at det var dog egentlig en Urimelighed, en unaturlig Ting, at man vilde tænke paa at konstatere — som det hedder — Boets Størrelse ved den ene Ægtefælles Død og for Resten lade den efterlevende, som jo Loven tillader det, blive siddende i uskiftet Bo, og saa derefter, naar den sidstlevende dør, vilde gaa ud fra den Formue, som havde været til Stede, da den førstafdøde afgik ved Døden. Jeg finder, at det er urimeligt i højeste Grad. Jeg maa derom sige, at det Lovforslag, som var fremlagt af Regeringen, allerede faldt Folketinget meget stærkt for Brystet, og at man allerede i Folketinget havde gjort betydeligt om paa det sidste Stykke af denne Paragraf. Men man var dog ikke kommen videre der end til, at der i saadanne Tilfælde altid